

יחתייב המשלח. מתרצת הגמרא: **אמר ליה רב** אשי למר זוטרא, **התם** כשהגב עצמו טבח בשבת, הוא אמנם פטור מלשלם, אך **לאו** משום **דלא מיתחייב הוא** – אין זה משום שאינו מתחייב בתשלום, **אלא** הוא נפטר מדין דקם ליה **בדרבה מיניה**. וכיון שנחשב שהוא מתחייב לשלם, לכן כששלחו טבח, שאז אין אצל המשלח 'קים' ליה בדרבה מיניה, חייב הגבב לשלם.

שואלת הגמרא: **ואי** בברייתא שמחייב רבי מאיר את הגבב על טביחה בשבת, מדובר במוכר על ידי אחר, שאז לא מתחייב הגבב מיתה, אזי **מאי טעמא דרנן דפסרי** – מדוע פטרו חכמים את הגבב מ'ד' וה'. משיבה הגמרא: **אמר, מאן חכמים** שחלקו על רבי מאיר, זהו **רבי שמעון, דאמר, כל שחיטה שאינה ראויה** – שאינה מתרת את הבהמה באכילה, **לא טעמא** – אינה נחשבת שחיטה, ואין חיוב ד' וה' באופן זה.

מקשה הגמרא: **אמר, מדוע** השוחט בשבת (שמוכר בברייתא) היא שחיטה שאינה ראויה. אמנם בשלמא השוחט לעבודה זרה שנאסרת הבהמה בהנאה, והשוחט שור הנסקל שהוא אסור בהנאה, מוכן שחיטה שאינה ראויה היא, ולכן פטרו רבי שמעון מ'ד' וה'. **אלא** – אבל השוחט בשבת, הרי שחיטה ראויה היא, דתנן (חולין יד.) **השוחט בשבת וביום הכפורים, אף על פי שמתחייב בנפשו, שחיטתו כשירה**, ומדוע אם כן פטרו רבי שמעון מ'ד' וה'. מתרצת הגמרא: **אמר, רבי שמעון כבר לה ברבי יוחנן הסנדלר**, שאסור באכילה מאכל שנעשה על ידי מלאכה בשבת, ולכן כשטבח בשבת אין זו שחיטה הראויה לאכילה, ואינו מתחייב בד' וה'.

מביאה הגמרא את הברייתא בה מוזכרת שיטת רבי יוחנן הסנדלר: **דתנן (שבת לח.) הפסל – אם** בישל בשבת בשונג, **יאכל – מותר** לו לאכול את התבשיל אפילו בו ביום, אבל אם בישלו במזיד, **לא יאכל** אותו בו ביום, לא הוא ולא אחרים, **דברי רבי מאיר. רבי יוחנן אומר, בשונג, יאכל** בין הוא ובין אחרים רק במוצאי שבת, אבל לא בשבת, ובמזיד, הוא לא יאכל עולמית, אבל אחרים אוכלים במוצאי שבת. **רבי יוחנן הסנדלר אומר, בשונג, יאכל במוצאי שבת לאחרים, ולא לו**, שהוא אסור בו לעולם, ובמזיד, **לא יאכל עולמית, לא לו ולא לאחרים**.

שואלת הגמרא: **מאי טעמא דרבי יוחנן הסנדלר** שאסר תבשיל שנעשה בשבת במזיד. משיבה הגמרא: טעמו הוא **בדריש רבי חייא אפיתחא דבי נשיאה** – כמו שדרש רבי חייא בפתח בית הנשיא, כתוב בתורה (שמות לא יד) **'שמרתם את השבת כי קדש היא לכם'**, שדימתה התורה את השבת לקדש, כלומר דבר השייך להקדש, שמה – כמו שקדש אסור באכילה, **אף מעשה שבת** – דברים הנעשים באיסור בשבת אסורין באכילה. ממשיך רבי חייא, הרי דימתה התורה את השבת לקדש, ואם כן נלמד שאי מה קדש אסור בהנאה, **אף מעשה שבת אסור בהנאה, תלמוד לומר – לכך** נאמר (שם) **'לכם'**, ללמד ששלכם היא ליהנות ממנו, ואינו נאסר בהנאה. וכול שאפילו אם הדבר האסור נעשה בשונג בשבת יאסר באכילה, תלמוד לומר (שם) **'מחלליה מות יומת'**, ללמד שרק במזיד שיש בו חיוב מיתה אפסתי לך שנאסר באכילה, **ולא בשונג**. ודרשנו זו היא טעמו של רבי יוחנן הסנדלר, שאסר באכילה תבשיל שנעשה בשבת.

הגמרא מביאה מחלוקת, האם לדעת ר' יוחנן הסנדלר נעשה שבת אסורים באכילה מדאורייתא: פליגי בה רב אחא ורבניא, חד אמר שמעשה שבת אסור מדאורייתא, וחד אמר שמעשה שבת אסור מדרבנן. מבארת הגמרא טעמים: **מאן דאמר שמעשה שבת אסור מדאורייתא**, סבר בדרבנן לעיל, שלמדין זאת מהפסוק 'שמרתם' וגו'. **ומאן דאמר שאסור מדרבנן**, סבר שאמר קרא (שם) 'קדש הוא', למעט שרק 'הוא' – השבת עצמו קדש ואסור במלאכה, ואין מעשיו קדש להיאסר באכילה.

לעיל התבאר, שהברייתא הפוסרת מתשלומי ד' וה' בגבב וטבח בשבת או לעבודה זרה, או גבב שור הנסקל וטבח, היא כשיטת רבי שמעון, ששחיטה שאינה ראויה לאכילה אינה נחשבת שחיטה. שואלת הגמרא: **בשלמא למאן דאמר שמעשה שבת אסור מדאורייתא, אפסו**

אפילו הכי, בין דקא מקני ליה פהכי – כיון שהגבב מקנה ללוקח את הגניבה, תוין מקירה, ומתחייב עליה בתשלומי ד' וה', ונפטר רק מפני שקם ליה בדרבה מיניה, בחיוב המיתה שעליו על שליטת תאנים בשבת.

שנינו במשנה, **נגב וטבח ביום הכפורים וכו' משלם תשלומי ד' וה'.** מקשה הגמרא: **אמר, אמאי** – מדוע משלם ד' וה', נתי דקמלא ליכא – אף שאין חיוב מיתה על מלאכה ביום כיפור, הרי חיוב מלקות מיהא ו- מכל מקום איכא משום ששחט ועבר על לאו, וקניא לן דאינו לוקה ומשלם – והרי שנינו (מכות ד.) שהמתחייב מלקות אינו משלם ממון שנחייב על ידי אותו מעשה, אלא נפטר מהתשלומים. ואם כן, צריך להפטר מתשלומי ד' וה'. מתרצת הגמרא: **אמר, משנתניו אינה כשיטת חכמים הסוברים שאין לוקה ומשלם, אלא הא מני – משנתניו כשיטת רבי מאיר היא, דאמר לוקה ומשלם.**

סברה הגמרא שטעמו של רבי מאיר שלוקה ומשלם, הוא משום שאינו סובר את הפטור של 'קים ליה בדרבה מיניה' כלל, ולכן מקשה הגמרא: **אי** משנתניו היא כשיטת רבי מאיר, אזי אפילו טבח בשבת ונחייב מיתה, צריך להיות חייב בתשלומי ד' וה', ולא יפטר משום 'קים ליה בדרבה מיניה'. ואם כן, מדוע שנינו (להלן עז:) 'גבב וטבח בשבת, משלם תשלומי כפל ואינו משלם תשלומי ד' וה'.' הגמרא מציעה לתרץ שרבי מאיר אכן סובר את דין 'קים ליה בדרבה מיניה', אך רק בחיוב מיתה ותשלומין ולא בחיוב מלקות ותשלומים וכן וטבח שרבי מאיר לוקה ומשלם את ליה, מת ומשלם ליה ליה, וטבח שבחיוב מיתה נפטר מהתשלומים, דוחה הגמרא: **ולא – וכי** רבי מאיר אינו סובר שגם כשחייב מיתה חייב בתשלומים, והתניא בברייתא, **נגב, וטבח בשבת, או שנגב, וטבח לעבודה זרה, או שנגב שור הנסקל – שור** שהמית אדם ונגמר דינו ליסקל ודינו שאסור בהנאה, וטבח, בכל אלו משלם ארבעה ותמישה, **דברי רבי מאיר. ותקמים פוסרי.** הרי שמחייב רבי מאיר תשלומים אפילו כשטבח בשבת או לעבודה זרה, שנחייב מיתה בטביחה. ואם כן, משנתניו הפוסרת מתשלומים את הטובח בשבת, אינה כרבי מאיר.

מתרצת הגמרא: **אמר, פר מינה דהיא** – אין להוכיח מהברייתא שהיא שרבי מאיר מחייב בתשלומים את הטובח בשבת, דהא אתמר עלה – נאמר עליה, **אמר רבי יעקב אמר רבי יוחנן, ואמר לה** – ויש שייחסו זאת לאמר רבי ירמיה אמר רבי שמעון בן לקיש, שרבי אבין ורבי אלעא וכל חבריה – בני החבורה משמיה דרבי יוחנן אמרי, שהברייתא שמחייב רבי מאיר בטבח בשבת ולעבודה זרה, מדובר במוכר על ידי אחר – ששלח שליח לטבח לו את הבהמה שגבב, שאז אינו נפטר מהתשלומים מדין 'קים ליה בדרבה מיניה', שכן חיוב המיתה הוא על השליח, אך תשלומי ד' וה' הם על הגבב ששלחו. ואם כן, משנתניו היא אמנם כשיטת רבי מאיר, והוא סובר שאין אדם מת ומשלם, אך אדם אמנם לוקה ומשלם.

מקשה הגמרא: **וכי** יתכן שזה – השליח חוטא בכך שטבח את הגניבה, ואילו זה – השולח מתחייב בתשלומים, הרי אין שליח לדבר עבירה (קידושין מב). מתרצת הגמרא: **אמר רבא, שאני הכא** – שונה חיוב של טביחה, שבו אמנם יש שליח לדבר עבירה, משום דאמר קרא (שמות כא לו) **וטבח וטבח, שהקיש וסמך** הכתוב טביחה למכירה, לומר, מה מכירה על ידי אחר – כשם שאין מכירה אלא בשנים, מוכר ולוקח, **אף מכירה מתחייב הגבב** אף אם טבח על ידי אחר.

מביאה הגמרא לימודים נוספים, שחייב הגבב אף אם טבח על ידי שליח: **דבי רבי ישמעאל תנא** – בבית מדרשו של רבי ישמעאל שנו, נאמר בתורה (שמות כא לו) **'או' מקרה'**, והמילה 'או' באה לרבות את השליח. דבי חזקיה תנא, נאמר (שם) **'חמשה בקר' ושלם תחת השור'**, 'תחת' לרבות את השליח.

הגמרא מקשה על הדין שהמשלח מתחייב בד' וה' כאשר שלחו טבח בשבת: **מתקיף לה מר זוטרא**, הרי אם הגבב עצמו היה טובח בשבת או לעבודה זרה, לא היה מתחייב, משום שקם ליה בדרבה מיניה, ואם כן גם כששלחו טבח, איך מתחייב, וכי מי איכא מיד דאילו עבדי איהו לאו מיתחייב, ועבדי שחייב ומיתחייב – האם יש דבר שאילו עושה אותו בעצמו אינו מתחייב, וכשנעשה על ידי שלוחו

בבא קמא דף עא עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום רביעי) קפה

לְהָכִי – לכן כשטבח בשבת פָּטָר – פטרו אותו רַבֵּנָן מִד' וְה' שכן
 מהתורה זו שחיטה שאינה ראויה לאכילה, ואינה נחשבת
 כשחיטה, אֲלָא לְמַן דְּאָמַר שִׁמְעוּשָׁה שבת אסור באכילה רק
 מִדְּרַבָּנָא, אֲמַאי פָּטָר רַבֵּנָן מִד' וְה' הרי מהתורה מותרת הבהמה
 באכילה, ואם כן זו שחיטה הראויה לאכילה, וצריך להתחייב בד'
 וְה' משיבה הגמרא: רבנן פטרו מִד' וְה' רק אֲשָׁאָרָא – על שאר
 האופנים המוזכרים בברייתא, אֲעֻבְדָּה וְה' וְשׁוֹר הַנֶּסְקֵל, שבהמות
 אלו אסורות בהנאה, ושחיטתן לא נחשבת שחיטה שכן אינה
 מתרת באכילה. אבל הטובח בשבת, גם לדעת חכמים חייב בד'
 וְה' לדעת הסובר ששמעשה שבת דרבנן.
 הגמרא מקשה על דעת רבי מאיר (ע"א), שאם גנב וטבח לעבודה
 זרה, משלם ד' וְה' וְרַבִּי מַאִיר, אֲמַאי – מדוע חַיִּיב שׁוֹחֵט לְעֻבְדָּה
 וְה' בד' וְה' הרי בִּיּוֹן דְּשָׁחַט בָּהּ פְּרוּתָא – מעט, כלומר מיד
 שהתחיל לשחוט מקצת משיעור שחיטה, אֲסָרָה את הבהמה
 בהנאה, משום שנשחטה לעבודה זרה, ואם כן, אִידֶךְ – מה
 שממשיך להשלים את השחיטה שעל זה מתחייב בד' וְה' כבר
 אִיפּוּרֵי הִנָּהּ הוּא, וְכִיּוֹן שִׁנְאִסְרָהּ בְּהִנָּהּ, נִמְצָא שִׁכְשַׁחְטָהּ לֹא
 דְּמִרְיָה קָא מִטְּבָה (ולא דִּירְיָה קָא מִטְּבָה) – לא שחט בהמה של
 הבעלים, שכן כשאסר אותה בהנאה הרי הוא כאילו השליך את
 הבהמה לאש לפני ששחטה, שאינו חייב בד' וְה' אלא משלם קרן
 וכפל בלבד. מתרצת הגמרא: אֲמַר רָבָא, רבי מאיר שמחייב את
 הגונב ויוקח לעבודה זרה, מדבר בפנפון שאומֵר שמתחילת הוֹבִיחָה,
 כְּגוֹן וְשִׁחַט הוּא עוֹבְדָה את העבודה הזרה, ולא בתחילת הוֹבִיחָה,
 ולכן עד סוף השחיטה לא נאסרת הבהמה, שכן עוד לא נעבדה,
 וכששחטה הוא שוחט בהמה של הבעלים, ולכן מתחייב
 בתשלומי ד' וְה'.

הגמרא מקשה על דברי רבי מאיר (ע"א), שאם גנב שור הנסקל
 וטבח, משלם תשלומי ה': היאך חייב הגונב ושוחט שׁוֹר הַנֶּסְקֵל,
 הרי אִיפּוּרֵי הִנָּהּ נִינְהוּ, ואם כן, בשעת שחיטה לאו דְּמִרְיָה קָא
 מִטְּבָה (ולא דִּירְיָה קָא מִטְּבָה) – לא היה השור של הבעלים. מתרצת
 הגמרא: אֲמַר רָבָא, הָכָא מִטְּבָא עֲקָרִינָא, מדובר בגִּזְוֹן שִׁמְסָרֵי הבעלים
 את השור קודם שהמית לשׁוֹמֵר, וְהָיִק – השור המית אדם כשהיה
 בְּבֵית הַשׁוֹמֵר, וְהוּעֵד עליו בבית דין שהמית, עוד כשהיה בְּבֵית
 הַשׁוֹמֵר טרם שהחזיר לבעליו, וְכֵן נִגְמַר דִּינוֹ לִיסְקֵל עוד כשהיה
 בְּבֵית הַשׁוֹמֵר, ואז גנבו הגנב מבית השומר. וְרַבִּי מַאִיר, כָּבֵד לָהּ
 בְּרַבִּי יַעֲקֹב, וְסָבִירָא לִיה בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן. ומבארת הגמרא: כָּבֵד לָהּ רבי
 מאיר בְּרַבִּי יַעֲקֹב, דְּאָמַר (לעיל מה). שכשהשור המית בבית
 השומר, אין יכול הבעלים לתבוע את השומר שיחזיר לו שור
 אחר, אלא אִם אֵם מִשְׁנַמֵּר דִּינוֹ של השור לסקילה הַחֲזִירוֹ הַשׁוֹמֵר
 לְבָעֲלִים, הרי השור מוֹחָזֵר, ואומר השומר לבעלים 'הרי שלך
 לפניך', אף ששור זה אסור בהנאה. נמצא שאף שאין השור שוה
 ממוֹן, שהרי הוא אסור בהנאה, מכל מקום הוא גורם לממוֹן בזה
 שיכול השומר לפטור עצמו על ידי שמוחזירו.

וְסָבֵר לָהּ רבי מאיר גם בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּאָמַר דְּבֵר הַגּוֹרֵם לְמִמּוֹן,
 כְּגִמּוֹן דָּמִי – נחשב. דְּתֵּן (עוד): רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, בהמות קִדְּשִׁים
 שְׁחֵטִים המקדישים פְּאֻחֵיזוֹתָא, ונגנבו מבית המקדש, חַיִּיב הגנב
 לשלם ד' וְה' לבעלים, אף שהקרבן שייך להקדש, שכן הוא גורם
 לממוֹן אצל הבעלים, שהרי כל זמן שהוא נמצא, הבעלים נפטרים
 בו ידי חובתם, וכשמת קודם שהביאדו, חייבים הם להביא קרבן
 אחר. אֲלֵמָא שלדעתו דְּבֵר הַגּוֹרֵם לְמִמּוֹן, כְּגִמּוֹן דָּמִי. ומכיון שרבי
 מאיר סובר כרבי יעקב וכוּרְבִי שִׁמְעוֹן, לכן אמר שהגונב שור
 הנסקל מבית השומר וטבח, משלם לשומר תשלומי ה', אף
 שהשור אסור בהנאה, שהרי השומר יכול היה להחזירו לבעלים
 וליפטר, נמצא, שהשור היה גורם לממוֹן, וגורם לממוֹן נחשב
 כממוֹן.

אָמַר רַב בְּהִנָּה, אֲמִירָתָא לְשִׁמְעָתָא – את הסוגיא לעיל (ע"א),
 שהעמידו את המשנה שהטובח ביום כיפור משלם ד' וְה' כרבי
 מאיר שסובר שלוקח ומשלם, אמרתי קְמִיָּה דְּרַב יְבִיד מִנְּהַרְדָּא,
 והקשה, מִי מִצִּית מוֹקְמָת – וכי שייך להעמיד מִתְּנִיתִין בְּרַבִּי מַאִיר,
 וְלֹא בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן שאינו סובר שלוקח ומשלם, וְהָא קְתָנִי בִּסְפָא
 'רבי שְׁמַעוֹן פָּטָר אֵלּוּ, ומדויק מכך שִׁמְסָרֵי שִׁבְשָׁא דִּידֵינָם
 דְּכַבּוּקָה מִתְּנִיתִין, מוֹדָה ר"ש, ואם כן, אין לפרש שהגונב וטבח

ביום כיפור חייב בתשלומים ואף שמתחייב מלקות על הטביחהו
 משום שסברה משנתנו כר"מ שלוקח ומשלם, שהרי ר"ש אינו
 סובר כן. מתרצת הגמרא: אֲמַרִי לִיה, לא, אל תדייק שר"ש מודה
 לכל דיני המשנה, אלא דייק רק שִׁמְסָרֵי דְר"ש מוֹדָה בְּמִטְבָּח וּמִכָּבֵר
 לְרִפּוּאָה וְלִכְלָבִים, שאף שכדי להתחייב בד' וְה' מציין ר"ש
 שחיטה הראויה לאכילה, מכל מקום שחט לרפואה או לכלבים
 מודה ר"ש שחייב אף שלא שחט לשם אכילה, שכן השחיטה
 הותרה את הבהמה לאכילה, ונחשבת שחיטה ראויה. אבל בשוחט
 ביום כיפור חולק ר"ש ופוסט, שכן אין לוקים ומשלמים.
 שנינו במשנה (ע). גִּבְנָה מִשְׁלָא אֲבִי וְמִטְבָּח וּמִכָּבֵר, ואחר כך מת אביו
 וְכִי, וירשוהו הוא ואחיו, משלם לאחיו את חלקם מתשלומי ד'
 וְה' הגמרא דנה באילו אופנים יש תשלומי ד' וְה' לחצאי: בְּצֵאָא
 מִצִּיתָ – שאל רָבָא מִרְבֵּי נַחֲמָן, גִּבְנָה שׁוֹר שֶׁל שְׁנֵי שׁוֹתְפִין, וּמִכָּבֵר,
 וְהוֹדָה לְאֶחָד מֵהֶן על חלקו שהוא גנבו וטבח, ואם כן נפטר
 מלשלם לו, שכן תשלומי ד' וְה' הם קנס, ומודה בקנס פטור, אך
 אחר כך באו עדים שגנב וטבח, ואם כן מוֹדָה הדין, האם חייב לשלם
 לשותף השני חצי מתשלומי ה' כפי חלקו. ומבאר את צדדי
 השאלה: האם 'הַמִּשְׁחָה בְּקָר' (שמות כא לו) אֲמַר רַבְּהִינָא שישלם
 תחת השור שגנב וטבח, ומשמע וְלֹא הַמִּשְׁחָה חֲצָא בְּקָר, וכאן מכיון
 שלשותף אחד הוא פטור מלשלם, אינו חייב לשלם חמשה חצאי
 בקר לשותף השני. או דְּלֵמָא 'הַמִּשְׁחָה בְּקָר' שֶׁאֲמַר רַבְּהִינָא, משמע
 וְאִפְּלוּ הַמִּשְׁחָה חֲצָא בְּקָר, ולאו דווקא חמשה שלמים. משיבה
 הגמרא: אֲמַר לִיה רב נחמן לרבא, 'הַמִּשְׁחָה בְּקָר' אֲמַר רַבְּהִינָא,
 ומשמע וְלֹא הַמִּשְׁחָה חֲצָא בְּקָר. ולכן פטור לגמרי מתשלומי ה'
 באופן זה.

מקשה הגמרא: אִתִּיבִיהָ רבא לרב נחמן, שנינו, גִּבְנָה מִשְׁלָא אֲבִי
 וּמִכָּבֵר וּמִכָּבֵר, וְאַחֵר כֵּךְ מֵת אֲבִי וירשוהו הוא ואחיו, מִשְׁלָם לאחיו
 את חלקם מתשלומי הַאֲרִבְעָה וְהַמִּשְׁחָה. וְהָא חֲבָא – במקרה זה, בִּיּוֹן
 דְּמֵת אֲבִי וְהוּא יִרְשֵׁהוּ, ונפטר מחלקו מתשלומי הדר' וְה' כפי חלקו
 בירושלם, הרי זה כְּמוֹ שְׁנִינָא וְהוּדָה לְאֶחָד מֵהֶן דָּמִי, שכן נפטר
 מחלק מהתשלומים, ואף על פי כן קְתָנִי שִׁמְסָרֵי את חלקם של
 אחיו בתשלומי אֲרִבְעָה וְהַמִּשְׁחָה, ואם כן מוכח שחמשה בקר
 שאמרם התורה, הכוונה אפילו חמשה חצאי בקר. מתרצת
 הגמרא: אֲמַר לִיה רב נחמן לרבא, חֲבָא – במשנתנו מִטְּבָא עֲקָרִינָא,
 גִּזְוֹן שְׁעָמִיד אֲבִי של הגנב עם בנו הגנב בְּדִין, ונתחייב הבן
 תשלומי ה' על כל השור, ולכן אף לאחר שמת אביו חייב לשלם
 לאחיו את חלקם, ואין זה נחשב לחמשה חצאי בקר שכן כבר
 נתחייב בתשלומי ה' מלאים.

מקשה רבא: אם אכן דווקא כשעמד אביו בדין משלם לאחיו, אֲבָל
 אם לא עָמַד בְּדִין לפני שמת אביו, מִיָּא דִינוֹ, שאינו מִשְׁלָם כלל
 תְּשֻׁלּוּמֵי אֲרִבְעָה וְהַמִּשְׁחָה, שכן חמשה בקר אמר רחמנא ולא חמשה
 חצאי בקר, אִי חֲבִי, קשה, אִידֶנִּי – עד ששנה התנא בִּסְפָא (עוד):
 שִׁכְשַׁנְגָב מִשְׁלָא אֲבִי, וּמֵת אֲבִי, וְאַחֵר כֵּךְ מֵת וּמִכָּבֵר, אינו מִשְׁלָם
 תְּשֻׁלּוּמֵי אֲרִבְעָה וְהַמִּשְׁחָה, שזוהו אופן שונה לגמרי מהרישא בזה
 שהטביחה והמכירה נעשו לאחר מיתת האב, נִפְּלוּ בְּדִירָה – היה
 לתנא לחלק באותו אופן שזנכר ברישא, כלומר, בטבח ומכר ואחר
 כך מת אביו, ולומר, בְּמָה דְּבָרִים אֲמִירִים שכשמת האב משלם
 לאחיו, וזה דווקא כְּשֶׁעָמַד אביו בְּדִין, אֲבָל באופן שלא עָמַד האב
 בְּדִין, אינו מִשְׁלָם לאחיו את חלקם מתשלומי הַאֲרִבְעָה וְהַמִּשְׁחָה. ואם
 כן, מוכח שאין מדובר במשנה באופן שעמד אביו בדין. מתרצת
 הגמרא: אֲמַר לִיה רב נחמן לרבא, חֲבִי נָמִי – אכן יכול היה התנא
 לומר כך, אלא אִידֶנִּי דְּמֵת – אגב ששנה בְּרִישָׁא גִבְנָה מִשְׁלָא אֲבִי,
 וּמִכָּבֵר וּמִכָּבֵר, וְאַחֵר כֵּךְ מֵת אֲבִי, לכן נָסִיב בִּסְפָא נָמִי גִבְנָה מִשְׁלָא
 אֲבִי, וּמֵת אֲבִי, וְאַחֵר כֵּךְ מֵת וּמִכָּבֵר.
 לעיל השיב רב נחמן לרבא שפטור לגמרי מִד' וְה' אך לְצִפְרָא –
 למחרת בבוקר אֲמַר לִיה רב נחמן לרבא, הַמִּשְׁחָה בְּקָר יִשְׁלַם תחת
 השור שֶׁאֲמַר רַבְּהִינָא, אינו בדווקא חמשה שלמים אלא וְאִפְּלוּ
 הַמִּשְׁחָה חֲצָא בְּקָר, ולכן כשגנב שור של שני שותפים, וטבח, וְהוּדָה
 לאחד מהם, ובאו עדים שגנב וטבח, חייב חצי מתשלומי ה'
 לשותף השני. וְהָא דִּלָּא אֲמַרִי לָךְ בְּאִיּוֹרָתָא – ומה שלא אמרתי לך
 כך בלילה, אלא אמרתי שחמשה בקר אמר רחמנא ולא חמשה
 חצאי בקר,